

Pushimi i vërtetë

Krishti është prehja, freskimi i vërtetë për të lodhurit, sepse përmes Tij është i mundur adhurimi i vërtetë.

Pushimi i vërtetë

“Të cilës ai i tha: Ky është pushim, jepi pushim të lodhurve; dhe kjo është freskimi; por ata nuk do të dëgjonin ”(Is 28:12)

Ndjekësit e pozicioneve të caktuara hebreje shpesh bëjnë pyetjet vijuese për të konfirmuar pretendimet e tyre rreth Sabatit: Kush e ndryshoi ditën e adhurimit të Shabatit, ditën e shtatë të javës, në të Dielën, ditën e parë të javës? Kur u bë ky ndryshim? A e autorizoi Zoti këtë ndryshim?

Këto pyetje përmbajnë elemente të caktuara të doktrinës judaizuese, pasi ata kërkuan një kthim në ligjin e Moisiut dhe paraqitën rrethprerjen dhe të Shtunat si elemente thelbësore për të shpëtuar të krishterët. Për ata të rrethprerjes (Judaizuesit) apostulli Pavël paraqiti përgjigjen vijuese:

“Sepse ne jemi rrethprerja, që i shërbejmë Perëndisë në frymë dhe lavdi në Jezu Krishtin dhe nuk kemi besim te mishi” (Fil 3: 3).

Nga përgjigjja Pauline kemi dy koncepte:

Circum Rrethprerja e vërtetë është t'i shërbejmë Zotit në shpirt, sepse vetëm ata që i janë nënshtruar rrethprerjes së Krishtit i shërbejnë Zotit, gjë që nuk bëhet në lafshë, por ndodh në zemër, ku hidhet i gjithë trupi i mëkatit.

- “Në të cilën edhe ju jeni rrethprerë me rrethprerje, nuk bëhet me dorë në plaçkën e trupit të mëkateve të mishit, rrethprerjen e Krishtit” (Kol. 2:11). Vetëm në Krishtin

njeriu mund të përmbushë ligjin, sepse vetëm përmes Tij është e mundur të kryhet rrethprerja pa ndihmën e duarve të njeriut, atë të zemrës “Prandaj, rrethpriteni prepucin e zemrës suaj dhe mos e forconi më qafën tuaj” (Ligj. 10:16; Jer 4: 4);

- I krishteri nuk mburret në atë që i përket mishit (gjenealogji, rrethprerje, kombësi, ditë, festa, etj.), Të tilla si pasardhës i mishit të Abrahamit, duke qenë i rrethprerë, duke marrë pjesë në festat e ligjit, duke ofruar flijime sipas ligji, pjesa tjetër e trupit në ditë specifike, etj.

Me fjalë të tjera, apostulli Pavël e bën të qartë se i krishteri nuk i shërben Zotit sipas mishit, por në frymë. Por, si i shërben dikujt Perëndisë në shpirt? A nuk ka ndonjë vend specifik? Një ditë e përshtatshme për një shërbim të tillë?

Kur njeriu lidh adhurimin me sende, ditë, festa, sakrifica, etj, kjo është për shkak se ai nuk e di se çfarë është të adhurosh në shpirt, dhe as se si të vendosësh drejtësinë e Zotit. Adhurimi në shpirt është i mundur vetëm për ata që kanë lindur përsëri, domethënë ata janë gjeneruar përsëri përmes fjalës së Zotit, farës së paprishshme.

Throughshtë përmes ungjillit, që është fuqia e Zotit, që Perëndia vendos drejtësinë e tij, domethënë Ai është ai që justifikon njeriun bazuar në fuqinë e tij, që është ungjilli (Rom. 1:16 -17).

Krishti është Zoti i Shabatit, pushimi i vërtetë, për të cilin krijohen adhuresit e vërtetë sipas asaj që kërkon Ati. Të gjithë ata që hyjnë përmes Krishtit nuk duhet të shqetësohen për vendin (Samaria ose Jeruzalemin), ose kohën (ditët) e adhurimit, sepse Krishti është pasardhësi i premtuar dhe, me ardhjen e tij, ka ardhur koha që adhuresit të adhurojnë Atin në të vërtetën dhe në drejtësi “Pra, për çfarë shërben ligji? Ajo u shugurua për shkak të shkeljeve, derisa erdhi pasardhësi të cilit i ishte bërë premtimi; dhe u vu nga engjëjt në dorën

e një ndërmjetësi "(Gal 3:19); "Jezusi i tha:" O grua, më beso se po vjen ora kur as në këtë mal as në Jeruzalem nuk do të adhuroni Atin. Ju adhuroni atë që nuk dini; ne e duam atë që dimë sepse shpëtimi vjen nga hebrenjtë. Por po vjen ora, dhe tani është, kur adhuresit e vërtetë do të adhurojnë Atin në frymë dhe në të vërtetë; sepse Ati kërkon ata që e adhurojnë kështu. Zoti është një Frymë dhe ata që e adhurojnë duhet ta adhurojnë atë në frymë dhe në të vërtetë "(Gjoni 4:21 -24).

Jezusi i bën të qartë Samaritanit se po ndodhte një ndryshim i autorizuar nga Ati (Gjoni 4:23).

Në ndryshimin e vendosur nga Krishti, ditët e festës, hënat e reja, të shtunat, etj., Nuk janë më të rëndësishme, gjëja e rëndësishme tani është të jesh një krijesë e re, pasi ajo që në besëlidhjen e vjetër dukej se varej nga një vend dhe kohë specifike, Jezusi u tregua i mundur pikërisht në atë moment dhe në atë vend (Gal. 6:15). Koha ka ardhur!

Hebrenjtë konsideruan se ditët e vendosura ishin thelbësore për të adhuruar, duke theksuar ditën e Shabatit midis tyre, por Krishti demonstroi se adhurimi i vërtetë është i mundur vetëm përmes fuqisë së Zotit, i cili është Krishti. Ai ndryshoi adhurimin që ishte në ditë të caktuara, javë, hënë, etj., Për të qenë në çdo kohë, dhe vendi ndaloi së qeni vetëm në qytetin e Jeruzalemit për të qenë kudo, sepse me ardhjen e popullit Mesia ata u bënë flijim, tempull dhe vendbanimi i frymës (1Ko 3:16).

Pas ndryshimit të vendosur nga Krishti, nuk ka nevojë që njeriu të ankohet se nuk ka kohë për adhurim, bazuar në argumentin e vjetër se vendi ishte larg ose se ishte e nevojshme të prisnim për kohë të veçanta si ditët, muajt, hënat e reja, javët, të shtunat, etj.

Para ardhjes së Mesisë, mëkati ishte mbuluar vetëm me gjak kafshësh, duke përfaqësuar veprën e ardhshme të Zotit, kalimi do të zëvendësohej patjetër, sepse vetëm Qengji i Zotit do të

bënte punën e përsosur: hiqte mëkatën e botës.

Tani, në gjendjen e tempujve, priftërinjve dhe sakrificave të gjalla, njerëzit mund në çdo kohë dhe në çdo vend të ofrojnë flijime lavdërimi që janë fryti i buzëve që shpallin Krishtin (Heb 13:15; Rom 12: 1), sepse ata janë tempulli i Zotit dhe të ketë hyrje të lirë në fronin e hirit (1 Pjet. 2: 5; Hebr 10:19).

Ritmi i furishëm i jetës së përditshme nuk është asnjë pengesë për t'i shërbyer Zotit, tani për tani nuk shërbehet më në bazë të pleqërisë së letrës, por i shërbehet Zotit përmes njohjes së të Shenjtit, i cili është Krishti (Rom. 10: 2; Pv. 9:10).

Kur Jezusi ofroi pushim, lehtësim të të lodhurve dhe të shtypurve, ai nuk po ofronte një zgjidhje për problemet e përditshme të njerëzve, sepse lodhja e përditshme është e rëndësishme për të gjithë njerëzit si rezultat i gjykimit që ndodhi në Eden. Ekzistenca tokësore do të jetë gjithmonë e tensionuar, sepse kështu vendosi Zoti, do të ishte kundërintuitive për Birin që bën vullnetin e Atit ta kundërshtojë atë (Zan. 3:17). Nëse njeriu pret në Krishtin për shkak të çështjeve që lidhen me këtë jetë, ai është më i mjerimi i njerëzve, sepse puna dhe mundimet që pasuan prej tij u vendosën nga Zoti (Ek 3:10);

“Nëse shpresojmë në Krishtin vetëm në këtë jetë, ne jemi më të mjerët nga të gjithë njerëzit” (1 Kor. 15:19).

Por, ajo që Jezusi ofroi kur tha:

“Ejani tek unë, të gjithë ju që jeni të lodhur dhe të shtypur, dhe unë do t'ju lehtësoj. Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, që jam zemërbutë dhe me zemër të përulur; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj. Sepse zgjedha ime është e lehtë dhe barra ime është e lehtë” (Mateu 11:28 -30)?

Ai ofroi lehtësim për ata që ishin nën zgjedhën e mëkatit dhe

pushim për ata që mbanin barrën e rëndë të ligjit të Moisiut. Jezusi erdhi për të shpëtuar atë që kishte humbur, dhe jo për t'u dhënë burrave cilësi ekzistenciale.

Problemet e familjes, punës, stresit, cilësisë së ushqimit, pushimeve, etj., Janë çështje që njeriu mund dhe duhet t'i zgjidhë, pasi është pjesë e dispozitës së tij të brendshme (vullnetit) dhe kjo varet tërësisht nga burrat, megjithatë, shpëtimi nga dënimi i mëkatit që është i pamundur për njeriun varet nga Zoti (Mateu 19:26).

Lehtësimi për problemet e përditshme nuk është gjithashtu të Shtunën ose të Dielën, por duke ndjekur paralajmërimin e Krishtit:

“Unë jua kam thënë këtë, që të keni paqe në mua; në botë do të keni mundime, por bëni zemër, unë e kam mundur botën “(Gjoni 16:33).

Rendi është i qartë: “Mos kërkoni, pra, që të hani ose të pini dhe mos u bëni të qetë” (Luka 12:29), sepse: “Por devotshmëria me kënaqësi është një fitim i madh. Sepse ne nuk kemi sjellë asgjë në këtë botë dhe është e qartë se nuk mund të marrim asgjë prej saj. Sidoqoftë, duke pasur ushqim dhe me të cilin të mbulojmë veten, le të jemi të kënaqur me të “(1 Tim. 6: 6-8).

Pjesa tjetër e premtuar për të lodhurit dhe të shtypurit është që njeriu të vijë të ushqehet me Krishtin, sepse është Ai që jep jetën e përjetshme (Gjoni 6:57). Pasi të jetë pjesëmarrës i mishit dhe i gjakut, njeriu mbetet në Krishtin dhe Krishtin dhe Ati në njeri (Gjoni 15: 4-5).

Judaizuesit e përshëndetën të Shtunën si ditën e ‘pushimit’ që ligji i referohej si duke thënë se Zoti pushoi në këtë ditë (Zan. 1:31), megjithatë, Jezusi është i qartë duke thënë se Ati i tij punon deri më tani, dhe Ai gjithashtu, gjë që tregon se të Shtunat përkatëse për ditët e javës janë një alegori për Krishtin, pjesën tjetër të të lodhurve dhe të shtypurve (Gjoni

5:17).

Tani, Krishti, krijuesi i qiellit dhe i tokës (Gjoni 1: 3; Kol 1:16), pasi krijoi gjithçka deri në ditën e gjashtë, ditën e shtatë pushoi, megjithatë, Zanafilla vetëm i referohej renditjes natyrore të kësaj bote që janë të dukshme për sytë e njeriut (krijimi i parë), domethënë i referohet gjërave që nuk janë të përjetshme “Dhe Zoti pa gjithçka që kishte bërë, dhe gjithçka ishte shumë e mirë. Pasditja dhe mëngjesi kaluan; ajo ishte dita e gjashtë. Kështu qiejtë, toka dhe gjithçka në to u plotësuan. Ditën e shtatë, Zoti e kishte përfunduar tashmë punën që kishte bërë dhe atë ditë ai pushoi. Zoti e bekoi ditën e shtatë dhe e shenjtëroi, sepse mbi të ai pushoi nga e gjithë puna që kishte bërë në krijim ”(Zan. 1:31; Zan. 2: 3).

Në ditën e shtatë Krishti pushoi, për të përmbyllur, veprat që i përkisnin botës së njerëzve, megjithatë, Ai dhe Ati vazhduan të punonin me synimin për të mirat e ardhshme, ato që sytë nuk i panë dhe nuk u ngjitën në zemrën e njeriut.

“Por siç është shkruar: Gjërat që syri nuk i pa, dhe veshi nuk i dëgjoi, dhe nuk u ngjitën në zemrën e njeriut, ato janë gjërat që Zoti ka përgatitur për ata që e duan” (1Ko 2: 9);

“Por kur erdhi Krishti, kryepriifti i mallrave të ardhshëm, përmes një çadre më të madhe dhe më të përsosur, jo të bërë me duar, domethënë jo me këtë krijim” (He 9:11).

Fakti që u regjistrua që Krishti pushoi ditën e shtatë nuk është për shkak se ai u lodh sikur i duhej pushim ose e zuri gjumi (Ps 121: 1), por përkundrazi synon të lajmërojë burrat se ka pushim dhe pushimi është Krishti

Kur përdorni Eksodi 20, vargu 11 për të thënë se njeriu është i bekuar për mbajtjen e ditës së shtatë të javës, ata harrojnë të marrin në konsideratë se ai pushoi (përfundoi) në ditën e shtatë ishte ai që krijoi gjithçka, dhe jo njerëzit. Ai që pushoi nga gjithçka që kishte bërë ishte Zoti, dhe jo njerëz,

siç lexojmë:

“Sepse në gjashtë ditë Zoti krijoi qiejtë dhe tokën, detin dhe gjithçka që gjendej në to, dhe pushoi ditën e shtatë; prandaj Zoti e bekoj ditën e Shabatit dhe e shenjtëroi atë” (Da 20:11; Da 31:17).

Pse fillimisht Zoti e ndau ditën e Shabatit nga ditët e tjera? Të shërbejë si një kujtesë se është Zoti ai që jep pushim “Kujto fjalën që të ka dërguar Moisiu, shërbëtori i Zotit, duke thënë: Zoti, Perëndia yt, të jep pushim dhe të jep këtë tokë” (Josi 1:13). Por, pasi ata nuk dëshironin të dëgjonin dhe të preheshin në Zot “Për Egjiptin do t’ju ndihmojë më kot dhe pa ndonjë qëllim; Kjo është arsyeja pse unë bërtita për këtë: forca juaj nuk do të jetë e qetë” (Isa 30: 7).

Ndërsa në fjalën e Zotit ka bekim, sepse nga gjithçka që del nga goja e Zotit njeriu do të jetojë (Ligji i Përtërirë 8: 3), në ordinancën e të Shtunës kishte një mallkim “Gjashtë ditë do të punohen, por dita e shtatë është e shtuna e pushimit, e shenjtë për Zotin; kush bën ndonjë punë ditën e Shabatit me siguri do të vdesë” (Da 31:15).

Çdonjëri nga njerëzit që e dëgjojnë (besoj) fjalën e Zotit do të jetonte, që do të thotë se kishin vdekur në krime dhe mëkate. Me ardhjen e ligjit, përveç se ishin ndarë nga Zoti, i tjetërsuar, i vdekur, nëse ai nuk do të pushonte në ditën e shtatë të javës, fëmijët e Jakobit do të vuanin një ndëshkim fizik: vdekjen fizike.

Zoti dëshiron t’i bëjë ata të kuptojnë se nëse ata do të besonin ata do të hynin në prehjen e premtuar “Sepse nuk keni hyrë akoma në pjesën tjetër dhe në trashëgiminë që Zoti, Perëndia juaj, po ju jep. Por ju do të kaloni Jordanin dhe do të banoni në vendin që do t’ju bëjë të trashëgoni Zotin, Perëndinë tuaj; dhe ai do t’ju japë pushim nga të gjithë armiqtë tuaj përreth jush dhe ju do të jetoni të sigurt

“(Ligji i Përtërirë 12: 9-10), por ndërsa ata u larguan nga bindja ndaj tij, në zemërimin e tij ai u betua se populli i Izraelit nuk do të hynte në prehjen e tij (Heb 4: 1).

Ashtu si të gjitha gjërat që u vendosën në tabernakull janë fotografi, e shtuna u përdor gjithashtu si një figurë për të demonstruar se kush nuk beson nuk ka jetë. Megjithëse paralajmëruan se Zoti nuk i pranoi ata dhe se festat e tyre, të Shtunave, etj. ishin të padurueshme, njerëzit vazhduan të ‘shërbenin’ alegoritë dhe jo Zotit “Mos vazhdoni të sillni oferta të kota; temjani është një neveri për mua, hënat e reja dhe të shtunat dhe mbledhja e asambleve; Unë nuk mund të duroj paudhësinë, madje as takimin solemn. Hënat e tua të reja dhe solemnitetet e tua, shpirti im i urren ato; ato tashmë janë të rënda për mua; Jam lodhur duke i vuajtur ato ”(Is 1:13 -14).

Por të krishterët, sepse besuan në Krishtin, tashmë kanë hyrë në prehjen e premtuar (Heb. 4: 3), pasi janë ulur në rajonet qiellore në Krishtin (Efes. 2: 6). Pse të krishterët kanë shkuar për të pushuar? Për shkak se ata u ringjallën me Krishtin, domethënë u ngritën me Të, kështu që pushuan (Efes. 2: 5; Bashk. 3: 1).

Prandaj, sa herë që një i krishterë shikon ligjin dhe urdhërimet e tij, ai duhet të konsiderojë që gjithçka na është lënë si shembull (1 Kor. 10:11), jo si një imponim “Në të vërtetë, Frymës së Shenjtë dhe neve na dukej mirë që të mos ju imponojmë më barrë, por këto gjëra të domosdoshme: Që të përmbaheni nga gjërat e flijuara idhujve, nga gjaku, nga mish i mbytur dhe nga prostitucioni, nga të cilat ju bëni mirë nëse e mbani veten. Shkoni mirë ”(Ve 15:28 -29), por kushdo që synon të mbajë ndonjë aspekt të ligjit, është i detyruar të mbajë të gjithë ligjin “Dhe përsëri protestoj për çdo njeri, i cili lejon veten e tij të rrethprietet, i cili është i detyruar të zbatojë të gjithë ligjin” (Gal. 5: 3).

I krishteri duhet të analizojë disa fragmente biblike me diskrecion, pasi që pasuesit e mjediseve judaizuese përdorin

disa vargje për të imponuar një praktikë që nuk është e dobishme për kishën e Krishtit. Për shembull, ata citojnë Llukën 4, vargu 16 për të thënë që Krishti përdori të Shtunën për të adhuruar Zotin, megjithatë, teksti dëshiron vetëm të demonstrojë se ishte praktikë e tij të jepte mësim në sinagoga (Luka 4:15) dhe se, dikur, ajo ishte në një të shtunën në një sinagogë në Nazaret (Luka 4:16). Pyes veten pse? A nuk ishte për shkak se hebrenjtë morën pjesë në sinagogë të Shtunën? Sigurisht ai shkoi në sinagoga të Shtunën sepse Judenjtë morën pjesë në tempull të Shtunën.

Një gjë është e sigurt: sipas pikëpamjes së shtrembëruar të farisenjve, dishepujt e Krishtit bënë atë që u vunë veton të shtunën dhe Jezusi i qortoi farisenjtë sepse i udhëzoi ata të mësonin kuptimin e 'mëshirës që dua, jo sakrificave' (Mt 12: 7) Kjo është, Ata duhej të mësonin se Zoti kërkon dashurinë e njerëzve (s 6: 6), dhe jo flijime si një praktikë e kufizimeve në ditën e Shabatit. Në këtë tekst Jezusi demonstroi se e Shtuna është një flijim i thjeshtë dhe Zoti që jep pushim pret që vetëm ata ta duan Atë (Hos. 6: 4).

Ishte në këtë kontekst që Jezusi theksoi që pushimi i Zotit ishte siguruar për shkak të nevojës së njeriut për të shpëtuar (Marku 2:27). Vini re se referenca bëhet për Shabatin në njëjës, domethënë pushimi i premtuar, i cili është Krishti, dhe jo të Shtunave çdo javë.

Kjo ishte kur Jezusi i referohej vetvetes si Biri i njeriut, sepse ai është Zot i njerëzve dhe madje edhe i Shtunave (Marku 2:28).

Ndërsa Jezusi dhe dishepujt e tij nuk ndoqën të njëjtat praktika si farisenjtë, ata e tunduan Krishtin duke pyetur: "A është e lejueshme të kurohet të Shtunën?" (Mate 12:10). Dhe përsëri Jezusi shëroi të shtunën.

Akuzuesit e Krishtit ishin ligjvënës të shkëlqyeshëm, por edhe duke mbajtur të shtunën Jezusi i fyeti duke thënë:

“A nuk ju dha Moisiu ligjin? dhe askush nga ju nuk e zbaton ligjin. Pse po përpiqesh të më vrasësh? “ (Gjoni 7:19).

Prandaj, çdo urdhëresë për të kërkuar Zotin me ditë është një argument i dobët dhe i dobët, pasi një praktikë e tillë e çon njeriun vetëm t’u shërbejë atyre, dhe jo Zotit, sepse është e mundur t’i shërbejmë Atij vetëm në shpirt dhe në të vërtetë. “Por tani, duke njohur Zotin, ose më saktë duke qenë i njohur nga Zoti, si ktheheni te ato elemente të dobëta dhe të dobëta, të cilave përsëri dëshironi t’i shërbeni? Ju mbani ditë, muaj, dhe kohëra dhe vite. Kam frikë nga ju, që nuk keni punuar kot me ju “(Kol 4: 9-11), sepse ligji përmbushet në një urdhërim “Sepse i gjithë ligji është përmbushur me një fjalë, në këtë: Ju do ta doni të afërmin tuaj si veten tuaj” (Gal 5:14), dhe shpëtimin duke besuar se Krishti është Biri i Perëndisë (Gjoni 3:23).